

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Paula Hawkins

Fata din tren

Traducere din engleză și note de
Ionela Chirilă

E îngropată sub un mesteacăn argintiu, jos, spre bătrânele șine de cale ferată, având la căpătâiul mormântului un altar. De fapt, doar o moviliță de pietre. Nu voiam să atrag atenția asupra locului ei de veci, dar nici nu puteam s-o las acolo, fără niciun fel de aducere-aminte. Se va odihni în pace, nimeni nu e în preajmă s-o deranjeze, niciun sunet nu pătrunde, în afară de cântecul păsărilor și de hurelul surd al trenurilor.

Una pentru tristețe, două pentru bucurie și trei pentru o fetiță¹. Trei pentru o fetiță. M-am blocat la trei, pur și simplu nu pot să merg mai departe. Capul mi-e plin de sunete, gura mi-e năclăită de sânge. Trei pentru o fetiță. Aud coțofenele cum râd, cum își bat joc de mine, chicotind răgușit. Un semn. Semne rele. Le pot vedea acum, negre, întunecând soarele. Nu păsările, altceva. Se apropie cineva. Cineva îmi vorbește. *Uite! Uite ce-am făcut din cauza ta!*

¹ Cântec de leagăn în care este vorba despre o veche superstiție care spune că se poate stabili dacă ai sau nu noroc după numărul de coțofene pe care le vezi.

Rachel

Vineri, 5 iulie 2013

Dimineața

Lângă calea ferată zace o grămăjoară de haine. Un material albastru-deschis, poate o cămașă, de-a valma cu ceva de un alb murdar. Probabil că e gunoi, aruncat din tren, din mers, direct în păduricea de arbuști de pe taluz. Poate că a fost lăsat în urmă de către inginerii care lucrează la partea asta de cale ferată; sunt prin preajmă destul de des. Sau ar putea să fie altceva. Mama îmi spunea tot timpul că am o imaginație care dă pe-afară; același lucru mi l-a spus și Tom. Nu mă pot abține; văd niște țoale aruncate la un loc, un tricou murdar sau un pantof singuratic și nu mă pot abține să nu mă gândesc la celălalt pantof și la picioarele din care au ieșit.

Trenul se pune în mișcare în scârțâit de roți, zguduindu-se și scrâșnind strașnic, grămăjoara de haine se face nevăzută, iar noi ne îndreptăm spre Londra, mișcându-ne ușor, în ritmul susținut al unui alergător de cursă lungă.

Cineva, în scaunul de alături, oftează neputincios; trenul de mică viteză de la Ashbury la Euston, cu plecare la ora 8:04, poate pune la încercare până și răbdarea unui navetist veteran. Călătoria ar trebui să dureze cam 54 de minute, dar rar se întâmplă așa: porțiunea aceasta de șine e veche de când lumea, prost întreținută, în multe locuri fără semnalizare corespunzătoare și presărată cu șantieri nesfârșite.

Trenul se târâie pe șine, trepidează în drumul lui, trecând pe lângă hale industriale și turnuri de apă, poduri și hambare, pe lângă case victoriene modeste, întoarse cu spatele la calea ferată.

Îmi sprijin capul de fereastră și privesc casele care trec, în succesiune rapidă, pe lângă mine, ca într-o secvență de film trasă cu camera în mișcare; ceilalți nu le văd așa cum le văd eu; nici măcar proprietarii lor nu cred că le văd din această perspectivă. Mi se oferă de două ori pe zi posibilitatea de a arunca o privire în viața lor, doar pentru o clipă. E ceva foarte liniștitor în a-i privi pe oameni în siguranța căminului lor.

Se aude sunând un telefon, o melodie absurd de veselă și de optimistă. Nu se grăbește nimeni să răspundă, așa că melodia persistă în jurul meu. Îi simt pe colegii mei navetiști agitându-se pe scaune, foșnindu-și zierele, bătând cu degetele în ecranele telefoanelor mobile. Trenul înaintează, clătinându-se, legănându-se în curbă, încetinind în apropierea unui semafor roșu. Încerc să nu-mi ridic privirea, încerc să citesc ziarul gratuit pe care mi l-a întins cineva în drum spre gară, dar cuvintele se încețoșează și nimic nu-mi trezește interesul. Încă mai văd în fața ochilor grămăjoara de haine abandonate pe marginea șinelor.

Seara

Ginul tonic bolborosește în cutia din care sorb ușor și care amenință să dea pe afară. Rece și acidulat, e gustul primei mele vacanțe cu Tom, din 2005, într-un sătuc pescăresc pe coasta Țării Basilor. Dimineața ne duceam să înotăm cam un kilometru, până la insulița din golf, unde făceam dragoste pe plajele ascunse și tainice; după-amiezile le petreceam într-un bar, bând ginuri tonice tari și amare, privind roiurile de jucători de fotbal pe plajă, agitându-se haotic, pe nisipurile marelui de după reflux, în echipe de câte 25 de jucători.

Mai iau o gură de gin tonic și încă una, cutia e deja pe jumătate goală, dar nu-i nimic, mai am încă trei în punga de plastic de la picioare. E vineri, așa că nu mă simt vinovată că beau în tren. TGIF¹. Distracția începe de acum.

Va fi un weekend foarte plăcut, cel puțin așa ne spun cei de la meteo. Soare strălucitor, un cer fără nori. Pe vremuri, am fi mers cu mașina în pădure, la Corly, cu ziare și mâncare pentru picnic, ne-am fi petrecut toată după-amiaza zăcând pe o pătură, în lumina soarelui, filtrată printre ramurile copacilor, am fi băut vin. Sau poate că am fi stat în curte, să facem grătar cu prietenii noștri, sau am fi mers la Rose și am fi stat pe terasă, cu fețele îmbujorate de soare și de alcool, lăsând timpul să se scurgă, apoi am fi mers acasă, împleticindu-ne pe picioare, braț la braț, și am fi adormit pe canapea.

Soare strălucitor, un cer fără nori și nimeni cu care să mă văd, nimic de făcut. Să trăiești așa cum trăiesc eu în momentul de față e mai greu vara, când ziua e atât de

¹ TGIF — acronim pentru expresia „Thank God It’s Friday” (în română: „Slavă Domnului că e vineri”).

lungă, când umbrele sunt așa de rare, când toată lumea e pe afară, îndeletnicindu-se cu câte ceva, atât de flagrant, de agresiv de fericită. Este epuizant, și te face să te simți prost dacă nu i te alături.

Weekendul se întinde dinaintea mea, patruzeci și opt de ore goale care trebuie umplute cu ceva. Duc iar cutia la gură, dar n-a mai rămas niciun strop.

Luni, 8 iulie 2013

Dimineața

Ce ușurare să fiu iar în trenul de 8:04! Nu e că nu mai pot de nerăbdare să ajung în Londra, să-mi încep săptămâna de lucru — chiar nu țin deloc să fiu în Londra. Nu vreau decât să mă las pe scaunele ponosite, din velur moale, să simt căldura soarelui bulucindu-se pe fereastră, să simt legănatul vagonului, înainte și înapoi, și iar înainte și înapoi, ritmul liniștitor al roților pe șine. Prefer să fiu aici, privind spre casele de lângă șine, decât aproape oriunde altundeva.

Cam la jumătatea drumului spre Londra e un semnal defect. Bănuiesc că trebuie să fie defect, pentru că aproape întotdeauna lumina aceea e roșie; ne oprim în punctul ăsta în majoritatea zilelor, uneori pentru câteva secunde, alteori minute în șir. Dacă stau în vagonul D, cum fac de obicei, și trenul oprește exact în dreptul acestui semnal, ca aproape de fiecare dată, am un punct de observație perfect pentru casa mea favorită de pe traseu: cea de la numărul cincisprezece.

Casa de la numărul cincisprezece e la fel ca toate celelalte aflate de-a lungul acestei șine: un duplex victorian, de două etaje, cu ieșire spre o grădină îngustă, bine întreținută, care se întinde de jur împrejurul casei și pe câțiva metri în pantă, până la un gard dincolo de care e o porțiune de câțiva metri de teren nefolosit și apoi calea ferată. Cunosc casa asta pe de rost. Știu fiecare cărămidă, știu culoarea draperiilor din dormitorul de la etaj (bej, cu un imprimeu bleumarin), știu că vopseaua de pe rama ferestrei de la baie e scorojită și că lipsesc țigle pe partea dreaptă a acoperișului.

Știu că, în serile calde de vară, locatarii acestei case, Jason și Jess, ies câteodată pe fereastra mare și stau pe terasa improvizată de pe acoperișul extins deasupra bucătăriei. Sunt un cuplu perfect, minunat! El e brunet și bine făcut, protector, blând. Are un răs foarte plăcut. Ea e una dintre femeile acelea mici și vulnerabile, o frumusețe, cu pielea albă și cu părul blond tăiat scurt. Are osatura potrivită pentru o astfel de frizură, pomeți înalți și ascuțiți, presărați cu o umbră de pistrui, maxilarul fin.

Cum suntem blocați la semnalul roșu, îi caut cu privirea. Jess e de obicei afară dimineața, mai ales vara, bându-și cafeaua. Câteodată, când o văd acolo, am sentimentul că și ea mă vede, că se uită direct la mine și-mi vine să-i fac cu mâna. Dar sunt mult prea timidă. Pe Jason nu-l văd foarte des, e plecat la muncă de cele mai multe ori. Dar chiar dacă nu sunt acolo, mă gândesc la ei, la ce fac, la ce pun la cale. Poate că azi e ziua lor liberă și ea e în pat, în timp ce el pregătește micul dejun, sau poate că au plecat amândoi să alerge, pentru că astea sunt lucrurile pe care le fac ei de obicei. (Și eu alergam cu Tom duminica, eu, în ritmul meu normal, el, de două ori mai

încet decât putea s-o facă, asta ca să putem alerga unul lângă celălalt.) Poate că Jess e acum în camera de oaspeți și pictează sau poate că sunt amândoi la duș, ea cu palmele sprijinite de faianță, el cu mâinile pe șoldurile ei.

Seara

Întorcându-mă ușor spre fereastră, cu spatele la restul vagonului, deschid una dintre sticlulele de Chenin Blanc pe care le-am cumpărat de la Whistlestop, în Euston. Nu e rece, dar mă descurc și așa. Îmi torn un pic într-o ceașcă de plastic, pun capacul și vâr sticlula înapoi în geantă. Nu prea e acceptabil să bei în tren luna, doar dacă nu ești cu prietenii, ceea ce nu e cazul meu.

Sunt fețe familiare în acest tren, oameni pe care îi văd în fiecare săptămână făcând naveta. Îi recunosc și probabil că și ei mă recunosc pe mine. Totuși, nu știu dacă mă și văd cel puțin, dacă mă văd așa cum sunt cu adevărat.

E o seară superbă, caldă, dar nu sufocantă, soarele deja coboară leneș, umbrele se alungesc, iar lumina începe să îmbrace copacii în auriu. Trenul înaintază legănat, trecem pe lângă casa lui Jess și a lui Jason, îi lăsăm apoi în urmă, în strălucirea serii. Câteodată, nu foarte des, reușesc să-i văd de pe partea asta a căii ferate. Dacă nu e niciun tren care să meargă în sensul opus și dacă mergem suficient de încet, câteodată pot să-i surprind, pentru o clipă, pe terasa casei lor. Dacă nu, așa cum se întâmplă azi, mi-i închipui. Jess șade cu picioarele ridicate pe masa de pe terasă, cu un pahar de vin în mână, Jason e în spatele său, cu mâinile pe umerii ei. Îmi imaginez atingerea mâinilor lui, greutatea lor,

senzația de siguranță și confort. Uneori mă surprind încercând să-mi amintesc când am avut parte ultima dată de atingerea reală a unei persoane, de o îmbrățișare din tot sufletul sau de o strângere de mână, și simt cum mi se frânge inima.

Marti, 9 iulie 2013

Dimineața

Grămjăjoara de haine de săptămâna trecută e tot acolo și pare și mai prăfuită, și mai ponosită decât acum câteva zile. Am citit undeva că un tren poate să smulgă hainele de pe tine când te lovește. Moartea provocată de tren nu e chiar așa de neobișnuită. Se zice că ar fi vreo două, trei sute de cazuri pe an, așadar cel puțin unu la două zile. Nu știu câte dintre morțile astea sunt accidentale. Când trenul trece pe lângă grămjăjoara de haine, mă uit cu atenție, să văd dacă nu e sânge pe ele, însă nu văd nimic de felul ăsta.

Trenul se oprește, ca de obicei, la semnal. O văd pe Jess stând în curte, pe aleea din fața ușilor franțuzești. E îmbrăcată într-o rochie înflorată, în culori aprinse; e în picioarele goale. Privește peste umăr, înspre casă; probabil că stă de vorbă cu Jason, care pregătește micul dejun. Trenul se pune în mișcare, încet, încet, însă eu continui să mă uit fix la Jess, la casa ei. Nu vreau să văd celelalte case; mai ales, nu vreau s-o văd pe cea care urmează la patru case distanță de a lui Jess, cea care a fost cândva a mea.

Am locuit patru ani la numărul douăzeci și trei, pe Blenheim Road, în culmea fericirii și în adâncurile disperării. Nu pot privi casa aceea. A fost prima mea casă. Nu casa părintească, nu casa împărțită cu alții în anii studenției, ci prima *mea* casă. Nu pot să mă uit spre ea. Adică pot, și mă uit, vreau să mă uit și nu vreau să mă uit, încerc să nu o fac. În fiecare zi îmi spun să nu mă uit și în fiecare zi mă uit. Nu mă pot abține, chiar dacă nu vreau să văd nimic din ce e acum acolo, chiar dacă ce văd îmi sfâșie inima în piept. Chiar dacă îmi aduc aminte clar cum m-am simțit când mi-am ridicat privirea și am văzut că jaluzelele crem de la dormitorul de la etaj dispăruseră, înlocuite cu ceva care aducea a roz bombon; chiar dacă încă îmi aduc aminte durerea pe care am resimțit-o când am văzut-o pe Anna udând tufele de trandafiri de lângă gard, cu tricoul ei întins peste burta imensă, și mi-am mușcat atunci buza atât de tare, încât mi-a dat sângele.

Închid ochii strâns și număr până la zece, cincisprezece, douăzeci. Uite, a dispărut acum; nu mai e nimic de văzut. Intrăm în gara Witney și ieșim, trenul începe să prindă viteză, iar suburbiile se topesc în peisajul mohorât din nordul Londrei, casele terasate fiind înlocuite de poduri suspendate și clădiri goale cu ferestre sparte. Cu cât ne apropiem de Euston, cu atât sunt mai neliniștită; tensiunea crește; oare cum va fi astăzi? Cu vreo cinci sute de metri înainte de intrarea în gară, pe partea dreaptă a căii ferate, apare o clădire joasă, mizerabilă, din beton. Pe unul dintre pereți, cineva a desenat o săgeată îndreptată spre stație, lângă cuvintele SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI. Mă gândesc la grămada de haine de pe marginea căii ferate și mi se pune un nod în gât.

Seara

Trenul pe care îl iau seara, cel de 17:56, merge ceva mai încet decât cel de dimineață — călătoria durează o oră și un minut, cu șapte minute mai mult decât cu cel de dimineață, chiar dacă nu are nicio stație în plus. Nu mă deranjează, pentru că, așa cum dimineața nu ard de nerăbdare să ajung la Londra, nici seara nu mă grăbesc să ajung înapoi, în Ashbury. Nu e doar Ashbury de vină, deși locul în sine e destul de rău, un oraș nou, din anii '60, răspândit ca o tumoră peste inima districtului Buckingham. Nu e nici mai bun, nici mai rău decât zecile de orașe ca el, cu un centru plin de cafenele și magazine de telefonie mobilă și filiale ale JD Sports, înconjurat de un brâu de cartiere de periferie dincolo de care se întinde tărâmul cinematografelor multiplex și al supermarketurilor Tesco. Locuiesc într-un bloc (oarecum) mic și (într-o oarecare măsură) nou, situat în zona în care nucleul comercial al orașului începe să facă loc periferiilor rezidențiale, însă nu e căminul meu. Căminul meu e duplexul acela victorian de pe marginea căii ferate, cel pe care îl dețineam parțial în proprietate. În Ashbury nu sunt proprietară, nu stau nici măcar cu chirie permanentă — stau, pur și simplu, acolo, un ocupant oarecare al celui de-al doilea dormitor, mic, din apartamentul fad și inofensiv, cu două camere, al lui Cathy, mărturie vie a mărinimiei și prieteniei ei.

Suntem prietene din vremea universității. Mă rog, de fapt doar pe jumătate prietene, pentru că nu eram chiar așa de apropiate. În primul meu an de facultate, stăteam ușă în ușă și mergeam la același curs, astfel că devenisem, de la sine înțeles, aliate în acele prime săptămâni

de groază, înainte să cunoaștem alți oameni cu care avem mai multe în comun. Nu ne-am văzut cine știe ce după acel prim an și aproape deloc după facultate, cu excepția vreunei nunți. Dar, când eram la strâmtoare, s-a întâmplat că avea o cameră liberă de subînchiriat și mi s-a părut logic să mă mut la ea. Eram foarte sigură că o să stau doar două luni, maximum șase, și nu știam ce altceva să fac. Nu locuisem niciodată singură; plecasem de la părinți la colegi de apartament și apoi la viața cu Tom, așa că ideea de a sta singură mă copleșea și am fost de acord. Asta se întâmpla cu aproape doi ani în urmă.

Nu e *îngrozitor*. Cathy e o persoană agreabilă, într-un fel strident. Te forțează să-i observi amabilitatea. Amabilitatea ei îți sare în ochi, e bombastică, este calitatea ei definitorie și trebuie să i-o lauzi des, aproape zilnic, ceea ce poate fi destul de obositor. Dar nu e așa de rău; mă pot gândi la defecte și mai rele la un coleg de apartament. Nu, problema nu e la Cathy; nici măcar Ashbury nu mă deranjează așa de tare în situația asta nouă în care mă aflu (încă mi se pare nouă, deși au trecut doi ani). Problema e că nu mai am control. În apartamentul lui Cathy mă simt întotdeauna ca un musafir care a stat deja mult mai mult decât ar fi fost normal. Simt asta în bucătărie, unde ne chinuim să încăpem, când gătim mesele de seară. Simt asta când stau pe canapea, lângă ea, iar telecomanda e în mâna ei, ținută strâns. Singurul loc pe care îl simt oarecum al meu este dormitorul minuscul, în care sunt îndesate un pat dublu și un birou și unde abia mai rămâne spațiu să am acces la unul sau altul. E destul de confortabil, dar nu e un loc unde ți-ai dori să *fii*, așa că prefer să stau în sufragerie sau la masa din bucătărie, stingheră și lipsită de orice putere. Am pierdut controlul

asupra tuturor lucrurilor, inclusiv asupra celor din capul meu.

Miercuri, 10 iulie 2013

Dimineața

Căldura se intensifică. Abia a trecut de opt și ziua e deja insuportabilă, cu aerul greu de umezeală. Mi-aș dori o furtună, dar cerul e insolent de senin, de un albastru-deschis, spălăcit. Îmi șterg broboanele de sudoare apărute desupra buzei de sus. Îmi pare rău că nu mi-am adus aminte să-mi cumpăr o sticlă de apă.

În dimineața asta nu reușesc să-i văd pe Jason și pe Jess, iar sentimentul de dezamăgire e crunt. Știu, e caraghios. Mă uit cu atenție spre casă, dar nu văd nimic. La parter, draperiile sunt trase de la ferestre, dar ușile franțuzești de la verandă sunt închise, soarele reflectându-se în geamuri. Și fereastra cu canat de la etaj e închisă. Jason poate fi plecat la muncă. Cred că e doctor și că lucrează pentru vreuna din organizațiile acelea de peste Ocean. E permanent pe picior de plecare și are o geantă pe șifonier, pregătită pentru călătorie; dacă e vreun cutremur în Iran sau vreun tsunami în Asia, lasă totul baltă, își ia geanta și e deja pe drum spre Heathrow, gata să-și ia zborul și să salveze vieți.

Jess, cu imprimeurile ei îndrăznețe și tenișii Converse, cu frumusețea și cu atitudinea ei, lucrează în industria modei. Sau poate în cea muzicală ori în publicitate — ar putea fi stilist sau fotograf. E și o pictoriță grozavă, are